

Adorjáni Zoltán

Húsvéti ünnepi konceptus Legátusi ajánlólevél

„Nincsen itt, mert feltámadott..., és imé előttetek megy Galileába...”

Mt 28,6–7

Kedves Testvéreink!

Arimátiai József kertje és sírboltja Jeruzsálem falain kívül, a Golgota szomszédságában volt. Az asszonyok ide mentek ki húsvét hajnalán. Nagy Konstantin keresztyén császár idejétől kezdve azonban egy másik, Jeruzsálem várfalain belül fekvő hellyel azonosították Jézus Krisztus sírkertjét, és ez lett aztán a búcsújárás helye. Harmincegy különféle felekezeti templom és kolostor épült itt egymás hegyére, hátára. Sok látnivalója akad itt annak, akit az évszázadok során egymással versenyt épült templomok különös összevisszasága érdekel. Itt a látogató vagy hosszán időz és engedi, hogy magával sodorja a kíváncsi tömeg, elkápráztassa a csillogás, s hogy ugyanakkor szinte halálfélelem szorongassa a sziklába vajt, föld alatti templomok fojtogatóan füstös sötétségében; vagy pedig gyorsan, szinte menekülve távozik innen, miután megállapítja, hogy van itt minden, csak éppen az nincs, amiről az evangélium ír.

Az a másik hely, amely ma is Jeruzsálem falain kívül fekszik, árnyas kert. Nincs ott templom. A sziklasír előtt üde virágok százai és a forróság elől kellemes menedéket nyújtó fák hirdetik az életet. Itt akár órákat lehet zavartalanul sétálni, vagy merengeni afelett, hogy ezen a helyen ismert rá a keservesen síró Magdalai Mária a Feltámadottra. Az egyetlen szerény látnivaló az egyszerű sziklasír. Szakasztott olyan, mint amilyenről az evangélium ír. Csak éppen a kerek kő hiányzik a bejárata elől, mintha csak örökre valahová messze hengergették volna az angyalok; hogy amit egyszer Isten felnyitott, ember soha se tudjon lezárni ezután. Aki pedig már-már bibliai félelemmel és rettegéssel hajol be a sírba, mint hajdan az asszonyok és a tanítványok, ugyanúgy üresen látja a helyet, ahol a Holt feküdt, és szinte hallja: „Mit keresitek a holtak között az élő?” A látogató szinte csalódottan távozik onnan, ahol semmi látnivaló nincs, s amikor megfordul, szeme megakad a bibliai igén: „Nincsen itt, hanem feltámadott...”

Nincs az a fájdalom, sír, gyász és kudarc, amelyet Jézus meg ne járt volna előttünk. S miként hajdan a fehér ruhás angyalok, ma a hirdetett Ige figyelmeztet: Krisztus él! Nekünk vissza kell fordulnunk oda, ahol ő van és ahol élet van. A fájdalomban, gyászban, kudarcban Jézus a hátunk mögött áll és nevünkön szólít: visszaszólít.

Ne tapadjon hát soká tekintetünk a sírra. Szeretteink nincsenek ott. Elvitte őket onnan a Feltámadott. Ne időzzünk fájdalmaink és kudarcaink halálos csendjében sem. Engedjük, hogy Krisztus vezessen ki onnan. Ő előttünk lépdel, s oda hívogat, ahol élet, új remény, vigasztalódás, felfrissülés és a szolgálat lehetőségeinek százai nyílnak meg előttünk.

Az Ige tükrében

Kedves testvéreink, hálás szívvel köszönjük meg nektek, hogy sok gondotok mellett és nehéz anyagi helyzetetek ellenére is támogatójátok Teológiai Intézetünket és az élet igéjének hirdetésére készülő hallgatóinkat. Támogató hűségetekért, áldozatos szeretetetekért hálát adva kívánunk nektek áldott húsvéti ünnepet.

Kolozsvárt, 2001. húsvétján

A Teológiai Intézet Tanári Karának nevében:
Adorjáni Zoltán lelkipáter tanár

„És ha valaki nem érti meg ezt? Azon végigzúg és könnyörtelenül érvényesül a halál törvénye: *Ami nem válik magasabb életté, az a halál martaléka lesz.* Azok megmaradnak lázadóknak és széttördelik létük gyémántdiadémját; azok megmaradnak búfelejtőknek, közömböseknek s kiölik magukból az örökkévalóság csíráit; azok megmaradnak durva, állati élethabzsolóknak s maguk pusztítják el egyetlen javukat: az érzéki életet. Síró árnyékok, átkozódó vagy elaljasult lelkeképpen bolyonganak vagy száguldoznak a kárhozát tornácaiban, várván egy-egy dantei utast, akiknek elpanaszolják végzetüket...”

(Ravasz László)